

ЕЗИКЪТ НА БЪЛГАРИТЕ В КОСОВО

Проф. д-р Лучия Антонова-Василева

Според сръбските езиковеди славянските диалекти в Южно Косово – Призренско – принадлежат към сръбския език. Младенович ги определя като два типа – южнометохийски (подримски, джаковачки, подгорски, сиринички, призренски градски говор) и северношарпланински (горански, сретечки, прекокамски)¹. Същите възгледи за диалектите в Косово бяха представени и на последния международен славистичен конгрес, който се състоя в Минск, Белорусия, през 2013 г. В доклада на Првослав Радич „Косовско-метохийская славянская периферия между языковыми архаизмами и инновациями“² се отбелязва, че отличителна черта на говорите в областта е аналитизмът на склонението, но въпреки това те се характеризират като сръбски, макар че сръбският е синтетичен език. Ясно е, че цитираните езиковеди изхождат от сръбските възгледи, според които Косово и неговото население са неразривна част от Сърбия, сръбския етнос и сръбската история, независимо от историческите и от езиковите факти. В други изследвания, противоположни на сръбските, при разглеждането на говорната ситуация в района се изхожда от политическия акт на обявяването на независимостта на Република Косово през 2008 г. Така в доклада на Йоланта Миндак-Завадска се изтъква въпросът за „(ре)конструи-

---

¹ **Младеновић, Р.** Граматичка основа именица са номинативом множине на -и (мужи, синови, дедови, пружи, јарићи) у јужнометохијским и северношарпланинским говорима. – В: Јужнословенски филолог, LXI, Београд, 2005, 145–177; **Младеновић, Р.** Заменице у говорима југозападног дела Косово и Метохије. Београд, 2010, 12, Институт за српски језик САНУ, 472 с.; **Реметић, Сл., Р. Младеновић.** Заменице у говорима југозападног дела Косово и Метохије. Београд, 2010, 12, Институт за српски језик САНУ, с. 472. – В: Српски дијалектолошки зборник. LVIII, Београд, 2011.

² XV міжнародны з’езд славістаў. Мінск. Беларусь. 20–27 жніўня 2013 г. Тэзісы докладаў. Т. 1. Мовознаўства. Т. 2. Літаратурознаўства. Культуралогія. Фалькларыстыка. Мінск, 61–62, с. 112.

ране на националния идентитет след разпадането на Югославия“ на „нови/обновени национални държави“. Според нея това довежда до промяна на „обществения статут на мюсюлманите в тези земи“, при което косовските мюсюлмани се обявяват за нов „бошнячки национален идентитет“. Тези идеи се явяват своеобразно продължение на натрапените след Втората световна война възгледи в политиката, които се провеждат пряко и до днес в редица славянски страни. Според тях щом се е създала самостоятелна държава, това довежда до обособяването на отделна народност, която е носител на отделен език. Те представляват продължение на постановки от типа: държава Македония – македонски език, а по същия начин и държава Черна гора – черногорски език, държава Босна – босненски или бошняшки език и т.н. Някои слависти, като проф. Ал. Дуличенко в доклада си „Феномен славянских микрофилологий в современном славяноведении“³, добавят към класическата филология на славянските езици 18 нови „микроезика“, създадени или в процес на създаване по различни обществено-политически причини⁴. На тази основа се проявява общността между „македонския въпрос“ и въпроса за същността на диалектите в Призренско, Южно Косово.

Възгледите на българските учени за езика на населението в Южно Косово почиват на конкретни наблюдения на говорите в региона. Изтъквайки като най-ярък белег аналитизма на склонението при съществителните и прилагателните (признат, както бе посочено по-горе, и от сръбските учени), загубата на инфинитива в глаголната система, както и редица особености на фонетиката, българските изследователи определят тези говори като част от диалектите, чертаещи границата на българския език на запад – срв. Александър Теодоров-Балан и Стефан Младенов, според които косовско-моравските говори очертават западната граница на българската езикова територия⁵. Според Кръстьо Мисирков говорите в Косово са част от „моравското наречие“, което е „...много близо до шопския и скопския говор...“⁶. За съжаление, налагането

³ XV міжнародны з’езд славістаў. Мінск. Беларусь. 20–27 жніўня 2013 г. Тэзісы докладаў. Т. 1. Мовознаўства. Т. 2. Літаратурознаўства. Культуралогія. Фалькларыстыка. Мінск, с. 266.

⁴ **Duliženko, A. D.** Slavjanske literaturnye mikrojazyki. Voprosy formirovanija I razvitija. Tallin. 1981.

⁵ **Балан, Ал. Теодоров.** Западните български говори. – Периодическо списание. 1886, кн. XIX – XX, 146–213; **Младенов, Ст.** За пограничните говори в Източна Сърбия, 1904. – В: **Младенов, Ст.** Избрани произведения. С., 1982, 3–12.

⁶ **Мисирков, Кр.** Бележки по южно-славянска филология и история (Към въпроса за пограничната линия между българския и сръбско-хърватски езици и народи), Одеса, 30.XII.1909 г. – В: Българска сбирка, 1910, 1911.

на политическата конюнктура след Втората световна война не позволява на българската наука да разшири проучванията в тази част от диалектния континуум дълги години след проведената през 1916 г. Научна експедиция в Македония и Поморавието⁷. Дори и след обявяването на независимостта на Република Косово въпросът за наличието на българско население там не беше официално поставен до наши дни. Едва след признаването на наличието на българско население в Албания са направени официални постъпки и в насоката за признаването на българското малцинство в Косово.

В действителност историческите и езиковите сведения за населението в Призренско показват единството на диалектите от районите на източна Албания – Гора, Голо бърдо, Преспанско и Корчанско. В топонимията се откриват следи дори от такива ярки характерни особености на българския език, каквато е наличието на широк изговор на ятовата гласна – срв.: Приодѣава (XI в.) – Призрен; Хтеатоѡвон (XIII в.) – Тетово и др.⁸ Както личи от датировката на примерите, те съвпадат с периода, до който на цялата българска езикова територия този звук е имал широк гласеж, за разлика от другите славянски езици, в които той е бил подложен на стеснение по-рано. Тези примери допринасят и за изясняването на въпроса за това дали българският език тук е автохтонен, или е пренесен от преселници в областта от по-късни епохи. Изключително ценни в това отношение са наблюденията на Ст. Младенов върху специфичните общи черти между българските говори от Северна Македония и северните албански диалекти. Те определено насочват към извода за изконното местоположение на българското население в тези области⁹.

Според изследванията на местните краеведи населението в областта Гора, разположена в граничните райони между Южно Косово и Северозападна Македония, е старо преселническо. Назиф Докле допуска, че гораните са потомци на богомилите, преселници по тези места от изток от територията на България¹⁰. Както е известно, движението на богомилите и гоненията срещу тях се развиват в периода X – XIV в.¹¹ Началото на този период съвпада с византийското владичество над България, а краят – с разширяването на сръбските завоевания в българските земи и с турското нашествие на Балканите.

⁷ Научна експедиция в Македония и Поморавието 1916. С., 1993.

⁸ **Иванов, Й.** Българо-албанската етническа граница. – Македонски преглед, 1925, № 4, 36–48.

⁹ **Младенов, Ст.** Пътешествие из Македония и Поморавието. – В: Научна експедиция в Македония и Поморавието 1916. С., 1993, 172–193.

¹⁰ **Dokle, N.** Bogomilizmi dhe etnogeneza e torbeshëve të Gorës së Kukësit. Tiranë: Geer, 250, pp.

¹¹ Кирило-Методиевска енциклопедия. Т. I, С., 1985, 212–216.

Христо Матанов посочва редица факти за сръбските владетели, които завоюват областите в днешна Западна Албания от Византия през XII, XIII и XIV в., от които личи, че техните владения включват българско население: „Още в 1319 г. крал Милутин в един надпис от католическата църква в Бари се величае като „Урош, крал на Рашка, Дукля, Албания, на България и цялото Поморие“¹². Названията „българи“ и „България“ се срещат често и в титлите на Стефан Душан. Такива данни са изнесени и от П. Ангелов – срв. грамота за град Круя – старата столица на Албания, с дата 19 април 1343 г., запазена в късен препис от 1457 г., която съдържа подпис „Stephanus fidelis in Christo crales bulgarorum“¹³. За български цар под името Петър III е бил провъзгласен и Константин Бодин по време на въстанието срещу византийската власт в Призрен през 1072 г. – факт, който се признава и в сръбски източници. Петър Ангелов посочва и много други наши и чужди извори, които доказват българския народностен характер на населението в Албания. Те са намерили място и в текстовете на Паисиевата история: „В своята „История славеноболгарская“ (История славѣноболгарская в оригинала – б.а., Л. А.), където е отделено и място на управлението на сръбските крале, Паисий пише следното за Стефан Душан: „Той, Стефан, завладял някои земи от българите и гърците, но неговото царство било съвсем кратко. Той покорил охридския крал и тамошните българи и се писал за цар на българите“¹⁴. След смъртта на цар Душан в Призрен е управлявал Вълкашин от 1362 до 1371 г., а Крали Марко – до 1372 г. Данните за старинността на българското население в Албания и съседните области, попадащи днес в границите на Република Македония и Република Косово, се потвърждават и от изследванията на А. М. Селищев¹⁵ и много други автори.

Предположението за заселването на Албания и прилежащите ѝ територии с българско население по времето на преселнически движения от епохата на богомилството се свързва с употребата на наименованието „бошняци“

---

¹² Матанов, Хр. Югозападните български земи през XIV век. С., 1986, с. 27 и сл. <http://promacedonia.org/hm2/index.html>.

¹³ Ангелов, П. Грамотата на цар Иван Стефан от 1343 г. – Във: Векове, 1975, № 2, 64–69; Ангелов, П. Названията „България“ и „българи“ в титулата на сръбските крале от XIV век. – Векове, 2, 1979, № 2, 48–55.

¹⁴ Ангелов, П., Ел. Грозданова, Д. Цанев, М. Лалков, М. Радева. Българска история. Книга първа: Проблеми и събития. С., 2012. – <http://electronic-library.org/books/Book%200033.html>.

¹⁵ Селищев, А. М. Полог и его болгарское население. С., 1981, фототипно издание; Селищев, А. М. Славянское население в Албании. С., 1981, фототипно издание.

на жителите на Косово. Понастоящем в Косово терминът „бошняк“ се употребява за самоопределение от всички жители, които не се самоидентифицират като албанци, преди всичко защото изобщо не познават албанския език и не желаят да го изучават. Мога да потвърдя това със записи на лични разкази на жители от Призренските села от областта Жупа – срв. напр.: *Види да ти кажем ва̀мо тѐбе. Ти́е й̀език е тѐжок. Са̀мо ми́е збо̀риме, Ма́к'едо̀нши́а и Бу̀га̀ри́йа. Нѐ можѐ ни́како да̀ би́де ни́ ср̀бски, ни́ хр̀в̀ачки, ни́ бо̀шн'ачки. Ми́е сме сѐ пи́сали бо̀шн'а̀ци, да̀ нѐ учи́ме ал̀бански. Прѐди би́ сѐ рѐкол макѐдонски алѝ бу̀гарски – нѐ би́ло ни́ ср̀бски, ни́ бо̀шн'ачки. Й̀а сум учи́л у̀ шко̀ле ср̀бу-хр̀ва̀тски. У̀ ку̀чу̀ й̀е дру̀го.*

Употребата на термина „бошняк“ по сходни подбуди – заради политическата конюнктура – е описана и от Т. Мангалакова, която посвещава редица свои журналистически изследвания на българското население в Албания и в Косово. В нейния очерк „При нашенци в Косово и Албания: Скандал в бошняшкото кафене – 1“¹⁶ се пресъздава разговор в с. Брод (Призренска Гора, Косово). В него героят казва: „Благодарение на бошняците аз съм легитимен, аз не съм диаспора, а ти, Исмаил Бойда, си диаспора“. Фактически, поради наличието на съседна държава Босна, за съвременната обществено-политическа конюнктура се явява естествено да се приеме малцинствена група „бошняци“, както и политическа бошняшка партия, наречена „Вакат“ в Драгаш, Призренска Гора. Така през 2001 г. в община Призрен са регистрирани 17 села, с население от 20 000 души – мюсюлмани, които се декларират като „бошняци“ (свр. <https://bg.wikipedia.org/wiki/Бошняци>).

Бошняците са ислямизирана южнославянска общност от северозападната част на Балканския полуостров. Във Федерация Босна и Херцеговина езикът на бошняците е конституиран като босненски, докато в Република Сръбска, Сърбия, Черна гора и в Хърватия за обозначение на този език се използва терминът бошняшки. След разпада на Югославия и последвалите войни поради политическата конюнктура се наблюдават тенденции към консолидация на бошняшка нация, към която се причисляват и някои от гораните в Косово и торбешите в Република Македония. Босненските учени приемат схващането, че образуването на бошняшкия народ е свързано с богомилското движение, но стесняват значението на етнонима „бошняк“ до възгледа, че това е название на славянин – мюсюлманин от Босна. В действителност съществуват и български презимена като *Бошнаков* или *Бошняшки* (християни), което доказва, че наименованието „бошняк“ не се отнася стриктно до мюсюлманин от Босна или Санджак. Освен това названието „бошняк“ се спо-

---

¹⁶ Мангалакова, Т. При нашенци в Косово и Албания: Скандал в бошняшкото кафене – 1. – <http://e-vestnik.bg/4770/>, 7 октомври 2008.

менава едва през XIV век, докато, както бе посочено по-горе, наличието на българско население на територията на днешна Западна Албания и Южно Косово е засвидетелствано много по-рано. Всички тези сведения за употребата на термина „бошняк“, разпространен днес в Косово, по-скоро доказват, че връзката на населението с преселници от България към Западните Балкани датира от епохата на богомилството. Те обясняват очевидните сходства между езика на българите в Албания (Гòра) и в Косово (Гòра и Жупа) с българския език. Но при наличието на толкова обширна област, населена с български славяни в Албания, по-реално е да се предположи, че дори и да е имало преселвания от изток в областта Гòра и в други местности, то те са се извършвали в селища, в които вече е имало местно автохтонно българско население.

Към доводите за наличието на старо българско население на територията на Косово в Призренско трябва да се добавят местните имена, които са факт и в нашето съвремие. Тук ще отбележа наличието на местност с название *Бугарска чешма*, която се намира в лозята до гр. Раховец, разположено на около 10 км северозападно от Призрен в долината Лек Дукагина. В надписите на албански език *Rahovec* се изписва с *e* – от рефлекса на старобългарската предна ерова гласна, типичен за българския език), а на сръбски – *Orahovac*, спадащо към областта *Gjakova* (албански) или *Dakovica//Ђаковица* (сръбски). Градчето е известно като център на най-големия лозарски район в Косово. От публикации на албанските учени личи, че това е старо селище. На територията на община Раховец са разкрити редица археологически факти, които показват наличието на реликти от древни населени места, произхождащи от ранната романска епоха¹⁷ (срв. <https://sq.wikipedia.org/wiki/Rahoveci>). Раховец е отбелязван на стари карти и в документи под името *Равац* през 1770 г., а също така и като *Rahuaz, Rahuiz, Rahova, Ravaz, Rahovce* и др. За първи път е отбелязан с името *Orahovac* през 1911 г. През XIX в., когато се обособяват вилаетите в Призренско, този град става център на областта Санджак, която включва Призрен, Раховец, Тетово, Гостивар и Лума.

Освен местното име *Бугарска чешма*, в Раховец на паметник, свързан с Косовската война от 1998 – 1999 г., са записани имената на редица жители с фамилия *Bugari < bulgari*, което недвусмислено показва техния етнически произход. Отбелязани са следните имена: *Hasan H. Bugari, Bekim H. Bugari,*

---

¹⁷ Чершков, Е. Бурим. Остаци града; Кулина Микуљак. Тргови града. Археолошки споменици и налазишта у Србији. I. Западна Србија 1953, 57–58. Цитира се според: *The World of the Slavs. Studies of the East, West and South Slavs: Civitas, Oppitas, Vilas and Arheological evidence (7* to 11* centuries AD)*. Belgrad 2013. – https://books.google.bg/books/about/The_World_of_the_Slavs_Studies_of_the_Ea.html?id=pLJCCwAAQBAJ&redir_esc=y.

Bedri S. Bugari, Fatime H. Bugari, Sakip M. Bugari. В миналото броят на носителите на тази фамилия е бил много по-голям, но напоследък той все повече се ограничава.

Жителите на Раховец определят своя език като *бугарски* или като смесен – *бугарски* и *сръбски*. Така на моето обяснение, че искам да чуя как говорят в техния град, млада жена, дъщеря на моята първа събеседничка, спонтанно сподели: *Слично* (същото, подобно сръб.) *кôй... мaло сръпск'и, мaло бугарск'и, свè помèшано; Али нaшияа йе мaтерен албaнск'и. Али во Рaовец се при-ча* (приказва сръб.) *вaко. Рaовечк'и.*

Определянето на езика днес като „смесен“ напълно отговаря на истината, защото от една страна всички са изучавали книжовен сръбски език, а от друга – влиянието на албанския постоянно се разширява. Това обаче не променя факта, че в топонимията, във фамилните имена, в езиковите особености и в самоопределянето на жителите се пази съзнанието за българска народна и езикова принадлежност. Селището е известно с тази своя черта в Косово, което личи от редица публикации. В албанската литература говорят на Раховец се нарича „bugarishija“ – срв. публикацията „*Gjuha paralele e qytetit të rrushit: Çka është „bugarishija“ e Rahovecit?*“ (<https://telegrafi.com/gjuha-paralele-e-qytetit-te-rrushit-ekziston-bugarishtja-e-rahovecit/>) – в превод на български „Паралелният език на града на гроздето; Какво представлява „бугариштя“ в Раховец“. Градчето Раховец е наречено „град на гроздето“, защото е център на най-големия лозарски район в Косово. В тази, както и в други публикации, неговият диалект се представя като „смесен език“, който се говори от столетие. Обикновено се отбелязва преплитането на сръбски, български и албански в речта на жителите му, а в случая – и на турски и арабски език. Наличието на фамилията „bulgari“, както и местното име „bugarska Žeshma“ в известните на мен публикации на албански остават встрани от вниманието. В посочената статия се привежда мнението на Али Дула, според когото речта на Раховец е резултат от взаимни влияния между български и сръбски търговци, които са посещавали често този важен търговски център през XIX век, върху езика на преобладаващото албанско население. Той нарича този диалект „езикова реликва“ и като разглежда и теренните проучвания на някои други албански учени (срв. Jahja Hondozi „*Një vështrim rreth së folmes së Rahovecit në aspektin gjuhësor – sociolinguistik*“ – *Преглед на лингвистичния-социолингвистичен аспект на езика на Раховец*), посочва, че за произхода на този език може да се правят само хипотези. Особен акцент се поставя върху твърдението, че диалектът е изолирано явление в областта, като дори не се прави връзка с българските говори в Гора и Жупа. Според Хондози не е правилно говорят на Раховец да се нарича български, защото в него се долавят елементи от различни езици. Той обръща внимание на наличието на звук *x* в речта, което, според

него, е свойствено на албанския език, а не на сръбския, без да търси паралели в българския. Хондози изтъква, че в диалекта на Раховец освен славянските думи има и много други с още неизяснен произход, които нямат връзка нито със сръбски, нито с друг конкретен славянски език, но все пак в изводите се допуска техният славянски произход. В списъка на такива, според него, архаични думи от неизвестен произход, се откриват следните примери: *bërcka* (бърцка), *bradavica* (брадавица), *(dë) baknësh* (дъ бакнеи), *cucalka* (цуцалка), *llakërdija* (лакърдия), *manqe* (мандже), *troshke* (трошке), *zhelan/zhelajka* (желан, желайка), които очевидно изобщо не са от „неизвестен произход“. Този списък най-вероятно съдържа много думи и форми, които не са точно схванати и записани от изследвача. Цитират се и изследвания на Амир Абазибра върху албанските думи в говора на Раховец, които представляват най-обичайни лексеми – заемки и резултат от интерференцията с албански поради съществуването на диалекта в условията на билингвизъм. Посочват се и редица фразеологизми, възприети от албански език, чието присъствие в речта също е напълно естествено. В дипломна работа той изследва и „ориентализмите“ в езика на Раховец (*„Orientalizmi në të folmen e Rahovecit“*), които са естествен факт в речта на всички народи на Балканите – последствие от многовековното османско владичество. В статията се привежда и мнението на австрийския пътешественик Йозеф Мюлер, пътувал през Косово през XIX в. Според него Раховец е населен от албанци – бежанци от областите Кралевац и Валевац в централна Сърбия, преселени тук след въстанията срещу османското владичество от 1804 – 1813 г. Те, според него, са донесли смесения албанско-сръбски език в областта.

Макар че случаят в Раховец обикновено се описва като изолиран, ономастични данни и факти за самоопределянето на езика от населението в Раховец се подкрепят и от разкази на жители в други селища в Призренско. От тях личи, че съществуват махали, жителите на които носят прозвището *бугари*: *„У Речане джамийа каде малце нагоре от джамийа има йедну махала, што го зовет бугари. Али голему махала ѝе тука. ѝма петнайс – шеснайс фамилие. Кога г'е стретнат им викат: „Дѐ сте бе бугари? ѝлезите малце да се разшетате!“* *ѝви са речанци. Родени са ѝвде. ѝле нѝхови родители, бабуфци са дѝдени от вами.* Срещата съм и хора, които твърдят, че по произход са българи с *„плѝва крѝв“*: *Нѝша порддица – плѝва крѝф. Али старѝ знайле, мѝ што не знайм. Двѝста годѝни – шѝс-сѝдам кѝлена, кѝк кѝжете вѝе, шѝс-сѝдам кѝлена...*“ Като имаме предвид самата история на град Призрен, ние не би трябвало да се учудваме на спомените за аристократичен произход на неговите жители. Според родовата памет на този събеседник, неговото семейство е преселено от Стара Загора.

Очевидно е, че въпреки историческите и политическите превратности споменът за българския произход и българския език е жив в Призренско. Най-ярките езикови особености, между които наличието на звук ъ, изясняването на предната ерова гласна в е, анализизмът на именната система и отсъствието на инфинитива в глаголната система, в Косово се пазят не само в говорите в областите Гора и Жупа, но и в редица други селища. Поради конюнктурата на съвременната политическа реалност по-лесно е да се възприеме, че при наличието на държава Босна, в съседната държава Косово съществува „бошняшко“ население. Връзката на това название с държавата Босна обаче вероятно е вторична. Въпреки това напоследък за нуждите на „бошняците“ се внасят учебници от Босна и се изучава „босненски“ език. Както отбелязва Л. Лашкова¹⁸, мюсюлманите в Босна въвеждат свой език по примера на отделянето на хърватския. Той се „създава“ въз основа на сръбския и произведенията на Вук Караджич, но със значително по-малко специфики. Езикът „боснански“ е задължителен за всички, живеещи в Босна, включително за сърби и хървати. В книжовния език, който се изковава понастоящем, действа тенденция за максимално отдалечаване от хърватския и особено от сръбския. Спешно се въвеждат много турцизми и арабизми. В езика на пресата личи затруднение в усвояването на нормата. Като имаме предвид всичко това, може да си представим какво влияние ще окаже изучаването на този език върху населението от български произход в Призренско. Въпреки че не бе повдигнат при обявяването на независимостта на Република Косово, въпросът за съществуването на българско малцинство там трябва да бъде поставен в най-близко бъдеще, за да не възникне „бошняшки“ въпрос, който представлява своеобразно продължение на „македонския“ въпрос.

THE LANGUAGE OF THE BULGARIANS IN KOSOVO

Prof. Lucia Antonova-Vasileva, PhD

(Summary)

The article discusses the issue of the Bulgarian language spoken in Kosovo, based on the information about the dialect, the local and inhabitants' names, as well as the population's self-determination. Special attention is paid to the application of the definition „Bosnian”

---

¹⁸ Лашкова, Л. Сръбско-хърватска граматика – сръбски, хърватски, босненски, С., 2001, с. 22.

which, due to the political situation, is used to designate the national attribution of the population of Bulgarian origin.

ЯЗЫК БОЛГАР В КОСОВО

Проф. д-р Лучия Антонова-Василева

(Резюме)

В статье рассматривается вопрос о болгарских говорах в Косово, в соответствии с диалектом, местными именами и именами жителей, а также согласно сведениям о самоопределении населения. Особое внимание уделяется использованию термина „боснийский“, который из-за политической конъюнктуры используется как термин для определения национальной принадлежности населения болгарского происхождения.
